

Arrest

**nr. 348 144 van 9 juni 2026
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 december 2025 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 december 2025 met referentenummer 135006.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. DE PAEPE en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 januari 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 januari 2016 om internationale bescherming. Op 4 mei 2016 neemt de toenmalige commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij schrijven van 3 augustus 2022 verzoekt de gemachtigde van de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van de artikelen 49/2, § 4, tweede lid en 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wordt op 28 juni 2024 gehoord op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling de redenen tot behoud van de subsidiaire beschermingsstatus toe te lichten.

Op 23 september 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 331 432 van 21 augustus 2025 besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken overeenkomstig artikel 55/5/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2025 wordt verzoeker erop gewezen dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode wordt ontzegd, hij wordt verzocht om een vragenlijst in te vullen en de nodige documenten over te maken.

Op 20 oktober 2025 vult verzoeker de vragenlijst in en voegt hij bijkomende documenten bij deze vragenlijst.

Op 1 december 2025 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Deze beslissing wordt per aangetekend schrijven van 2 december 2025 aan verzoeker ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

naam : S. (...)

voornaam : S. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats: S. (...)

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, en krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, om de volgende redenen van openbare orde:

Op 14/01/2016 bent u in België aangekomen en u heeft op 25/01/2016 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u op 04/05/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van deze beslissing bent u op heden in het bezit van een B-kaart, geldig tot en met 20/01/2027.

Op 29/07/2021 werd u echter door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Op basis van deze informatie heeft de DVZ op 03/08/2022 een vraag tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus overgemaakt aan het CGVS in toepassing van artikel 49/2, § 4, tweede lid, en artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. In het kader van de herevaluatie van uw internationale beschermingsstatus heeft het CGVS u op 28/06/2024 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle elementen aan te brengen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23/09/2024 heeft het CGVS vervolgens in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980 een beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het CGVS was in deze beslissing van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15/12/1980 en dat uw subsidiaire beschermingsstatus derhalve diende ingetrokken te worden. Volledigheidshalve wijzen we erop dat het CGVS in het kader van deze beslissing van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980.

U heeft tegen deze beslissing op 23/10/2024 een schorsend beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 27/08/2025 heeft de RVV de beslissing van het CGVS in beroep bevestigd. De RVV stelde in haar beslissing: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19)."

Derhalve is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980 definitief geworden en staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 en u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten kan afleveren.

Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf wordt in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan of met het gevaar dat van u uitgaat en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt eveneens rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor uw familieleden.

Dienaangaande herhaalt DVZ dat u op 14/01/2026 in België bent aangekomen. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u verklaard dat u sinds uw geboorte steeds in Afghanistan heeft verbleven, dat u er bent opgegroeid en dat u er naar school ging. Op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming had u er bovendien nog steeds familieleden. Bij uw aankomst in België was u een volwassen man van 18-jaar. Derhalve heeft u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorgebracht en is het loutere feit dat u op heden 9 jaar in België verblijft onvoldoende om te getuigen van een dermate integratie die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen.

Op 08/10/2025 werd u via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ verzonden werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft teneinde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van uw verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (artikel 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980). U heeft gevolg gegeven aan deze uitnodiging en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst samen met volgende bijlages: een kopie van uw Belgische verblijfstitel, een verklaring van wettelijke samenwoning d.d. 18/10/2025, een uittreksel van het rijksregister, een bewijs van gezinssamenstelling d.d. 20/10/2025, een attest van inburgering d.d. 19/02/2021, een certificaat van Nederlandse lessen d.d. 28/01/2021, een arbeidsovereenkomst voor de periode 05/10/2020 tot en met 09/01/2021, loonbrieven voor de maand mei 2025 en de maanden juli, augustus en september 2025.

In het kader van de vragenlijst heeft u verklaard dat u Nederlands kan spreken. DVZ merkt dienaangaande op dat u effectief bewijzen van Nederlandse lessen heeft voorgelegd. Daarnaast heeft u eveneens een attest van inburgering voorgelegd. Wat uw tewerkstelling betreft, heeft u volgende stukken voorgelegd: een arbeidsovereenkomst voor de periode 05/10/2020 tot en met 09/01/2021 en loonbrieven voor de maand mei 2025 en de maanden juli, augustus en september 2025. Uit deze stukken blijkt derhalve dat u reeds geruime tijd tewerkgesteld bent in België. DVZ wijst er echter op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België kan het slechts van een normale attitude getuigen dat u enige inspanningen tot tewerkstelling ondernomen heeft.

DVZ dient vast te stellen dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. U heeft geen andere elementen van integratie aangebracht dan het wettelijk verplichte inburgeringstraject en elementen van tewerkstelling. DVZ herhaalt dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België pogingen onderneemt met het oog op tewerkstelling. Bovendien blijkt uit uw neergelegde stukken dat u een contract van bepaalde duur had voor de periode oktober 2020 tot januari 2021 en blijkt uit de loonbrieven een datum van indiensttreding van uw contract op 01/04/2022. Daartegenover verblijft u al sinds januari 2016 in België en kende het CGVS u op 04/05/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toe. De door u aangebrachte elementen van tewerkstelling zijn op zichzelf onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bovendien wijst DVZ erop dat uw eventuele banden met de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan het feit dat u in België veroordeeld werd voor feiten van openbare orde. Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie- activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. Het CGVS stelde in haar beslissing dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De RVV heeft bovenstaande beslissing van het CGVS op 27/08/2025 in beroep bevestigd en stelde: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19)."

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen: het gebrek aan een diepgaande integratie, de veroordeling van 29/07/2021 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, nopen de DVZ tot de vaststelling dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. U heeft geen enkel element aangebracht dat het behoud van uw verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen. Derhalve wordt op heden een einde gesteld

aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 en wordt u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Derhalve herhalen we dat u op 08/10/2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als 'niet verwante'. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken.

Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familielevens mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

DVZ herhaalt bovendien dat u in het kader van het hoorrecht het niet aannemelijk heeft weten maken dat u voor de uitoefening van uw privéleven gebonden zou zijn aan België. U bracht immers bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van diepgaande banden met de Belgische samenleving. Het loutere feit dat u in België gewerkt heeft doet geen afbreuk aan de ernstige elementen van openbare orde waarvoor u veroordeeld werd. DVZ herhaalt bijgevolg dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijgevolg vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat betreft uw medische situatie, heeft u in de vragenlijst verklaard geen medische problemen te ervaren. U heeft geen medische documenten neergelegd. Derhalve maakt u een schending in de zin van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, verklaarde u niet te kunnen terugkeren omdat u een Belgische vriendin heeft waarmee u zou willen trouwen, dat u geen netwerk heeft in Afghanistan en dat u vreest voor vervolging in Afghanistan omwille van uw integratie in België.

Vooreerst herhaalt DVZ dat het CGVS in haar beslissing van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980 en dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan. Het CGVS merkt op dat, hoewel niet wordt betwist dat de algemene situatie en de

levensomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking slecht kunnen zijn, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied valt van art 48/4 §2, b van de Vreemdelingenwet. Op basis van de thans beschikbare informatie is het CGVS van mening dat niet kan worden gezegd dat de precaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het gedrag van de in artikel 48/5 bedoelde actoren, en nog minder van een opzettelijk handelen of nalaten. Zij is veeleer het resultaat van een ingewikkeld samenspel van verschillende elementen en economische factoren. Vandaar ook de weigering om de betrokkene subsidiaire bescherming te verlenen.

Wat het onderzoek van het risico van een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor de betrokkene in geval van terugkeer naar Afghanistan betreft, moet rekening worden gehouden met de slechte sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan. Volgens de geraadpleegde informatie ("Country of Origin Information Report: Afghanistan – Country Focus", EASO, januari 2022) heeft bijvoorbeeld een langdurige droogte vóór de machtsovername door de Taliban geleid tot voedselonzeekerheid en ondervoeding in zowel plattelandsgebieden als stedelijke centra. Deze voedselonzeekerheid wordt nog verergerd door een sterke achteruitgang van de Afghaanse economie, die gekenmerkt wordt door hyperinflatie, kastekorten en toegenomen werkloosheid als gevolg van de tijdelijke onderbreking van de internationale hulp, de financiële sancties en de ontwrichting van de handel en het banksysteem na de machtsovername door de Taliban. De druk op de arbeidsmarkt is verder toegenomen door een verplaatsing van mensen van het platteland naar stedelijke centra, regionale provincies en Kabul.

Hoewel dus moet worden vastgesteld dat de algemene sociaaleconomische en humanitaire situatie in Afghanistan voor veel Afghanen precair is, blijkt uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een dergelijke situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt.

Wanneer, zoals in het onderhavige geval, een sociaaleconomische of humanitaire situatie noch direct noch indirect wordt veroorzaakt door actoren in het land van terugkeer, is het EHRM immers van oordeel dat verwijdering naar een dergelijk land slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, namelijk wanneer er dwingende humanitaire redenen zijn die een verwijdering in de weg staan (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05, N v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM, 29 januari 2013, nr. 60367/10, SHH tegen Verenigd Koninkrijk, §75 en 92).

Er dient opgemerkt te worden dat uw individuele omstandigheden geen beletsel lijken te vormen voor een verwijdering. Dienaangaande herhaalt DVZ dat u op 14/01/2026 in België bent aangekomen. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft u verklaard dat u sinds uw geboorte steeds in Afghanistan heeft verbleven, dat u er bent opgegroeid en dat u er naar school ging. Op het ogenblik van uw verzoek om internationale bescherming had u er bovendien nog steeds familieleden. Bij uw aankomst in België was u een volwassen man van 18-jaar. Derhalve heeft u het merendeel van uw leven in het land van herkomst doorgebracht en is het loutere feit dat u op heden 9 jaar in België verblijft onvoldoende om te getuigen van een dermate integratie die het nemen van deze beslissingen zou verhinderen. Concluderend kan worden gesteld dat er voor verzoeker geen sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de relevante rechtspraak (N. v het Verenigd Koninkrijk, hierboven geciteerd).

Wat betreft uw medische situatie, heeft u in de vragenlijst verklaard geen medische problemen te ervaren. U heeft geen medische documenten neergelegd. Derhalve maakt u een schending in de zin van artikel 3 EVRM niet aannemelijk. In elk geval waarborgt artikel 3 EVRM niet het recht om op het grondgebied van een overheid te blijven enkel omdat die overheid betere medische zorg kan waarborgen dan het land van herkomst, en de omstandigheden zelf van de verwijdering beïnvloeden de gezondheidstoestand en de levensverwachting van de vreemdeling. Deze elementen zijn niet voldoende om een schending van de bepalingen van dit Verdrag te vormen. Alleen in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer humanitaire overwegingen een gedwongen verwijdering in de weg staan, is er sprake van een schending van artikel 3 EVRM; daarvan lijkt hier geen sprake te zijn.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u niet kan terugkeren naar het land van herkomst aangezien u een Belgische vriendin heeft, dat u geen netwerk zou hebben in Afghanistan en dat u een vrees voor vervolging zou hebben. Wat uw vriendin betreft, herhaalt DVZ dat het vonnis van 29/07/2021 aantoonde aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als

element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen. Wat uw verklaarde integratie in België betreft, wijst DVZ erop dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. U heeft geen andere elementen van integratie aangebracht dan het wettelijk verplichte inburgeringstraject en elementen van tewerkstelling. DVZ herhaalt dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België pogingen onderneemt met het oog op tewerkstelling. U maakt derhalve niet aannemelijk dat u aan België gebonden bent voor de uitoefening van uw privéleven. Deze beslissing vormt derhalve geen schending van artikel 3 EVRM.

Bijgevolg wordt er omwille van redenen van openbare orde en krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, omdat u door uw gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, van de wet van 15 december 1980 wordt u geen termijn toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten, gelet op het feit dat u door uw persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde dient te worden beschouwd. Dienaangaande herhaalt DVZ dat u op 29/07/2021 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit uw administratief dossier kan slechts blijken dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Bijgevolg wordt uw verblijf beëindigd krachtens artikel 21 van de wet van 15 december 1980, wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, bevolen het grondgebied van België te verlaten en krijgt u in toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, hierbij geen termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten.

In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u Nederlands spreekt. DVZ merkt dienaangaande op dat u effectief bewijzen van Nederlandse lessen heeft voorgelegd. Daarnaast heeft u eveneens een attest van inburgering voorgelegd. Wat uw tewerkstelling betreft, heeft u volgende stukken voorgelegd: een arbeidsovereenkomst voor de periode 05/10/2020 tot en met 09/01/2021 en loonbrieven voor de maand mei 2025 en de maanden juli, augustus en september 2025. Uit deze stukken blijkt derhalve dat u reeds geruime tijd tewerkgesteld bent in België. DVZ wijst er echter op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België kan het slechts van een normale attitude getuigen dat u enige inspanningen tot tewerkstelling ondernomen heeft.

DVZ dient vast te stellen dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. U heeft geen andere elementen van integratie aangebracht dan het wettelijk verplichte inburgeringstraject en elementen van tewerkstelling. DVZ herhaalt dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België pogingen onderneemt met het oog op tewerkstelling. Bovendien blijkt uit uw neergelegde stukken dat u een contract van bepaalde duur had voor de periode oktober 2020 tot januari

2021 en blijkt uit de loonbrieven een datum van indiensttreding van uw contract op 01/04/2022. Daartegenover verblijft u al sinds januari 2016 in België en kende het CGVS u op 04/05/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toe. De door u aangebrachte elementen van tewerkstelling zijn op zichzelf onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bovendien wijst DVZ erop dat uw eventuele banden met de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan het feit dat u in België veroordeeld werd voor feiten van openbare orde. Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaft. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. Het CGVS stelde in haar beslissing dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De RVV heeft bovenstaande beslissing van het CGVS op 27/08/2025 in beroep bevestigd en stelde: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19)."

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen: het gebrek aan een diepgaande integratie, de veroordeling van 29/07/2021 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, nopen de DVZ tot de vaststelling dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Bij het opleggen van dit inreisverbod van 8 jaar wordt rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden. In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als 'niet verwante'. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken.

Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

DVZ herhaalt bovendien dat u in het kader van het hoorrecht het niet aannemelijk heeft weten maken dat u voor de uitoefening van uw privéleven gebonden zou zijn aan België. U bracht immers bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van diepgaande banden met de Belgische samenleving. Het loutere feit dat u in België gewerkt heeft doet geen afbreuk aan de ernstige elementen van openbare orde waarvoor u veroordeeld werd. DVZ herhaalt bijgevolg dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijgevolg vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat uw medische situatie betreft, herhalen we dat u verklaard heeft geen medische problemen te hebben. Het dossier bevat derhalve geen medische elementen waaruit zou kunnen blijken dat er een medisch beletsel is voor het nemen van deze beslissingen.

Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980 en dat u bij de DVZ geen elementen heeft aangebracht die nopen tot een wijziging van deze beoordeling van het CGVS. Derhalve maakt u een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

DVZ kan uit de bovenstaande elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggrijvings- of verwijderingsprocedure. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de DVZ of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Op 31 maart 2026 maakt verzoeker een aanvullende nota met bijkomende stukken over aan de Raad: een attest van arts A.L. van 30 maart 2026 waaruit blijkt dat mevrouw D.L. zwanger is en zal bevallen rond 19 september 2026 en een verklaring van de bewindvoerder van mevrouw D.L. van 31 maart 2026.

De Raad wijst erop dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de annulatieprocedure voorzien in de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen nadat het verzoekschrift is ingediend. Derhalve, en met het oog op de rechten van verdediging van verweerder, dient de daarbuiten neergelegde aanvullende nota met bijhorende stukken uit de debatten te worden geweerd.

Bovendien dient de Raad zich bij de beoordeling van de zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het schrijven van de raadsman van verzoeker en de bijgevoegde stukken, overgemaakt aan de Raad op 31 maart 2026, niet voorlagen toen de gemachtigde de bestreden beslissing nam. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de beslissingnemende overheid waren voorgelegd op het ogenblik dat deze haar beslissing nam. Nu de Raad in onderhavig beroep enkel een marginale wettigheidstoetsing kan doorvoeren, kan ook hij geen rekening houden met stukken die pas op 31 maart 2026, dit is één week voorafgaand aan de terechtzitting, werden overgemaakt. In zoverre verzoeker met zijn betoog de Raad wil uitnodigen tot een herbeoordeling van de feiten, merkt de Raad op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94). De Raad treedt op als annulatierechter en heeft zich dus niet over de opportuniteit van de bestreden beslissing uit te spreken. De Raad kan zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van het bevoegde bestuur.

De op 31 maart 2026 overgemaakte stukken worden derhalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 23, § 2, 43, 45, 74/11, § 1, en 74/14, § 3, 3°, en 39/82 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11 van de richtlijn

2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt in vier onderdelen als volgt onderbouwd:

“1. Eerste middel: Schending van artikel 8 EVRM en artikel 23, § 2 Vreemdelingenwet: geen evenwichtige en individuele belangenafweging van verzoekers privé en gezinsleven

7. De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM en artikel 23, § 2 Vreemdelingenwet omdat DVZ het bestaan van een beschermd gezinsleven miskent en geen daadwerkelijke, individuele proportionaliteitstoets uitvoert.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op eerbiediging van het privé en gezinsleven.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat het begrip “gezinsleven” autonoom en feitelijk moet worden geïnterpreteerd, los van het nationale recht, en dat het gaat om een gezin de facto en niet noodzakelijk om een gezin de iure.

Het Hof hecht veel belang aan het bestaan van een “effective family life”: er moet een werkelijk gezinsleven bestaan, waarbij onder meer de aard van de relatie en het samenleven in hetzelfde huishouden relevant zijn.

8. In de zaak Kroon t. Nederland heeft het Hof expliciet bevestigd dat er ook tussen feitelijke partners een gezinsleven kan bestaan, zelfs zonder huwelijk, wanneer partijen samenleven buiten het huwelijk en er andere factoren zijn die op duurzame familiebanden wijzen:

“In any case, the Court recalls that the notion of “family life” in article 8 is not confined solely to marriage-based relationships and may encompass other de facto “family ties” where parties are living together outside marriage. Although, as a rule, living together may be a requirement for such a relationship, exceptionally other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto “family ties”.

In het geval van verzoeker staat vast dat hij sinds 2016 in België verblijft en dat hij reeds acht jaar een koppel vormt met zijn partner en sinds drie jaar met haar samenwoont op hetzelfde adres, zoals blijkt uit het uittreksel uit het Rijksregister en het bewijs van gezinssamenstelling van 20 oktober 2025.

Verzoeker heeft bovendien een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd met zijn partner, eerst op 18 oktober 2025 (overgemaakt aan DVZ in het kader van het hoorrecht) en nadien opnieuw op 18 december 2025 bij de ambtenaar van de burgerlijke stand. Zij hebben samen concrete toekomstplannen, waaronder de wens om kinderen te krijgen. Deze verklaringen tonen aan dat verzoeker en zijn partner bewust gekozen hebben voor een duurzame levensgemeenschap. DVZ erkent zelf dat de betrokken vrouw zijn partner is en dat zij op hetzelfde adres is ingeschreven.

Toch besluit DVZ in de bestreden beslissing dat “het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende is om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen” en dat haar aanwezigheid “bezwaarlijk dienstdoen kan als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen”.

DVZ baseert zich daarbij uitsluitend op de strafrechtelijke veroordeling en de rol van de partner als slachtoffer in dat dossier, zonder de huidige feitelijke situatie van de relatie te onderzoeken. Er wordt niet nagegaan hoe de relatie vandaag functioneert, hoe lang de feitelijke samenwoning reeds duurt, of er wederzijdse affectieve of economische afhankelijkheid bestaat, noch welke concrete gevolgen een verwijdering voor de partner zou hebben.

Door het bestaan van een gezinsleven op deze manier te ontkennen, handelt DVZ in strijd met de rechtspraak van het EHRM, die vereist dat feitelijke, duurzame relaties met samenwoning als “family life” in de zin van artikel 8 EVRM worden erkend.

In de bestreden beslissing wordt wel vermeld dat verzoeker sinds 2016 in België verblijft en dus ongeveer negen jaar in België heeft doorgebracht, maar DVZ besluit dat dit "loutere feit" onvoldoende is om van een dermate integratie te getuigen die de beslissingen zou verhinderen.

De integratie-elementen die verzoeker heeft aangebracht - een attest van inburgering, een certificaat Nederlandse lessen, tewerkstelling en loonbrieven - worden door DVZ afgedaan als een "normale attitude" en niet als aanwijzing van diepgaande verankering of hechte sociale of culturele banden.

Uw Raad heeft herhaaldelijk geoordeeld dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod strijdig kunnen zijn met artikel 8 EVRM wanneer de specifieke omstandigheden (duur verblijf, integratie, familiebanden) niet concreet en individueel worden afgewogen.

In rechtspraak (RvV 95.142, 98.002, 103.518, 106.806) werd geoordeeld dat een inreisverbod onwettig is wanneer de overheid nalaat de persoonlijke situatie en het gezinsleven van de betrokkene in de proportionaliteitstoets te betrekken.

9. Artikel 8, § 2 EVRM vereist dat een inmenging "bij wet voorzien" is, een legitiem doel nastreeft (zoals de bescherming van de openbare orde) en "noodzakelijk is in een democratische samenleving", wat inhoudt dat er een "fair balance" moet worden gevonden tussen het algemeen belang en de individuele rechten.

In het Boultif-arrest heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voor het eerst een reeks criteria ("guiding principles") geformuleerd waarmee staten rekening moeten houden bij de fair-balance-toets onder artikel 8, § 2 EVRM.

In § 48 stelt het Hof:

"In order to assess whether the interference was necessary in a democratic society, the Court will have regard to the following criteria: the nature and seriousness of the offence committed by the applicant; the length of the applicant's stay in the country from which he is going to be expelled; the time elapsed since the offence was committed and the applicant's conduct during that period; the nationalities of the various persons concerned; the applicant's family situation, such as the length of the marriage, and other factors expressing the effectiveness of a couple's family life; whether the spouse knew about the offence at the time when he or she entered into the family relationship; whether there are children of the marriage, and if so, their age; and the seriousness of the difficulties which the spouse is likely to encounter in the country to which the applicant is to be expelled." (EHRM, 2 augustus 2001, Boultif t. Zwitserland, nr. 54273/00, § 48).

In Boultif past het Hof deze criteria concreet toe. Het stelt vast dat de betrokkene een ernstig misdrijf had gepleegd en tot twee jaar gevangenisstraf was veroordeeld, maar dat hij nadien gedurende zes jaar geen nieuwe feiten pleegde, zich professioneel had geïntegreerd en goed gedrag vertoonde in de gevangenis. Het Hof onderzocht vervolgens uitvoerig of de Zwitserse echtgenote het gezinsleven in Algerije kan uitoefenen.

Het Hof benadrukt dat zij Zwitserse is, nooit in Algerije heeft gewoond, geen Arabisch spreekt en daar geen banden heeft, en besluit:

"In these circumstances, the Court considers that the applicant's wife cannot be expected to follow him to Algeria." (Boultif, § 53).

Het Hof besluit uiteindelijk dat de betrokkene "has been subjected to a serious impediment to establish family life, since it is practically impossible for him to live his family life outside Switzerland", terwijl hij op het moment van de beslissing "only presented a comparatively limited danger to public order", en stelt een schending van artikel 8 EVRM vast.

Toegepast op de zaak van verzoeker blijkt dat DVZ deze Boultif-criteria niet of slechts zeer fragmentarisch heeft onderzocht.

Wat de aard en ernst van het strafbare feit betreft, is het duidelijk dat de feiten waarvoor verzoeker in 2021 werd veroordeeld ernstig zijn. Dat element mag en moet in de afweging worden betrokken, zoals ook in Boultif gebeurde. Maar in Boultif beperkte het Hof zich niet tot de ernst van het feit; het onderzocht ook het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag in die periode.

Het stelde vast dat de betrokkene in de zes jaar na het misdrijf geen nieuwe feiten pleegde en zich professioneel had geïntegreerd, en oordeelde dat eventuele vrees voor de openbare orde daardoor was verminderd.

In de zaak van verzoeker daarentegen herhaalt DVZ enkel de feiten uit het vonnis en de intrekking van de beschermingsstatus, zonder enig onderzoek naar zijn gedrag sinds de veroordeling, zijn tewerkstelling, zijn inburgering en het ontbreken van recidive.

Wat de duur van het verblijf in het gastland betreft, verbleef Boultif slechts enkele jaren legaal in Zwitserland toen hij zijn misdrijf pleegde.

In de onderhavige zaak verblijft verzoeker sinds 2016 in België, dus ongeveer negen jaar op het ogenblik van de bestreden beslissing. Deze langere verblijfsduur weegt in zijn voordeel in de Boultif-balans, maar DVZ beperkt zich tot de vaststelling dat dit "loutere feit" onvoldoende is, zonder concreet te onderzoeken welke sociale, culturele en professionele banden verzoeker in die periode heeft opgebouwd.

Wat de familiesituatie en de effectiviteit van het gezinsleven betreft, benadrukt het Hof in Boultif dat moet worden nagegaan hoe lang de relatie heeft geduurd en welke factoren de feitelijke invulling van het gezinsleven aantonen. In Boultif was er sprake van een huwelijk met een Zwitserse echtgenote, zonder kinderen, maar met een actuele en reële gezinsrelatie.

In de zaak van verzoeker is er een duurzame relatie en feitelijke samenwoning met een Belgische partner, bevestigd door een verklaring van wettelijke samenwoning. De partnerverklaringen in dit dossier tonen aan dat zij bewust voor deze relatie heeft gekozen, dat zij haar leven met verzoeker in België wil uitbouwen en dat zij zwaar zou worden getroffen door zijn verwijdering. Dit wijst op een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Toch onderzoekt DVZ niet hoe lang verzoeker reeds met zijn partner samenwoont, hoe intens de relatie is, of er wederzijdse afhankelijkheid bestaat, noch welke andere factoren de effectiviteit van hun gezinsleven aantonen.

Wat de nationaliteiten van de betrokkenen en de moeilijkheden voor de partner bij een verhuis naar het land van herkomst betreft, hecht het Hof in Boultif groot belang aan het feit dat de echtgenote Zwitserse is, nooit in Algerije heeft gewoond, de taal niet spreekt en daar geen banden heeft, en besluit dat zij in die omstandigheden niet kan worden geacht haar man te volgen. In de onderhavige zaak is de partner van verzoeker Belgisch, heeft zij haar leven in België opgebouwd, spreekt zij de taal van het land van herkomst niet en heeft zij daar geen banden. In haar verklaringen geeft zij aan dat zij verzoeker niet kan volgen naar Afghanistan. Net zoals in Boultif kan zij redelijkerwijze niet worden geacht haar partner te volgen. DVZ onderzoekt deze elementen niet en maakt geen enkele analyse van de vraag of het voor het koppel "practically possible" is om hun gezinsleven buiten België uit te oefenen.

De bestreden beslissing bevat bijgevolg geen echte proportionaliteitstoets in de zin van artikel 8 EVRM, zoals uitgewerkt in Boultif en de daarop voortbouwende rechtspraak.

Door het bestaan van een beschermd gezinsleven te minimaliseren, de duur van het verblijf en de integratie-elementen te bagatelliseren en geen daadwerkelijke fair-balance-toets uit te voeren aan de hand van de Boultif-criteria, schendt DVZ-artikel 8 EVRM en artikel 23, § 2 Vreemdelingenwet.

2. Tweede middel: Schending van artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet en artikel 11 Terugkeerrichtlijn: onvoldoende individuele motivering en disproportionele duur van het inreisverbod van acht jaar

10. De bestreden beslissing legt verzoeker een inreisverbod van acht jaar op krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid Vreemdelingenwet, op grond dat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou vormen.

Artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt echter uitdrukkelijk dat de duur van het inreisverbod moet worden vastgesteld "rekening houdend met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Uw Raad heeft in een reeks arresten geoordeeld dat DVZ de duur van het inreisverbod concreet en individueel moet motiveren en dat een gebrek aan dergelijke motivering leidt tot de vernietiging van de beslissing.

De Raad van State heeft dit bevestigd in onder meer arrest nr. 234.229, waar hij oordeelde dat de loutere vaststelling dat een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet werd uitgevoerd, weliswaar de reden kan zijn om een inreisverbod op te leggen, maar geen motivering vormt voor de keuze van de duur van dat inreisverbod.

De Raad stelde dat artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet vereist dat de duur wordt gemotiveerd aan de hand van de "specifieke omstandigheden van het geval" en vernietigde het arrest van de RvV omdat die had

aanvaard dat een verwijzing naar de niet-uitvoering van een vroegere verwijderingsmaatregel volstond als motivering voor de maximumduur.

In een gelijkaardig arrest (nr. 234.228) benadrukte de Raad dat DVZ niet “op quasi automatische wijze” de maximumduur mag opleggen zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de betrokkene.

In verzoekers zaak beperkt DVZ zich tot het herhalen van de strafrechtelijke veroordeling, de intrekking van de subsidiaire bescherming en de algemene kwalificatie dat verzoeker een “werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving” vormt.

Er wordt niet uitgelegd waarom precies een duur van acht jaar noodzakelijk en proportioneel is, en niet een kortere duur (bijvoorbeeld drie of vijf jaar, zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vreemdelingenwet). DVZ gaat evenmin in op de impact van een dergelijk langdurig inreisverbod op het gezinsleven en het privéleven van verzoeker, noch op zijn negenjarige verblijfsduur en integratie-elementen.

11. Artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat een terugkeerbesluit gepaard kan gaan met een inreisverbod en dat de duur van dat inreisverbod moet worden vastgesteld met inachtneming van alle relevante omstandigheden van het individuele geval.

Het Hof van Justitie heeft in de arresten *Ouhrami* en *J.Z.* verduidelijkt dat artikel 11 Terugkeerrichtlijn niet alleen bepaalt wanneer een inreisverbod moet worden opgelegd, maar ook dat de duur ervan moet worden afgestemd op de concrete situatie van de betrokkene. (HvJ EU 26 juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, ECLI:EU:C:2017:590; HvJ EU 24 juni 2015, *Zh. en O.*, C-554/13, ECLI:EU:C:2015:377)

In verzoekers geval verhindert een inreisverbod van acht jaar elke reële mogelijkheid om het gezinsleven met zijn Belgische partner in België uit te oefenen. De partner zou in de praktijk gedurende acht jaar naar Afghanistan moeten verhuizen om het gezinsleven voort te zetten, wat onrealistisch is, of het gezinsleven moeten opgeven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in eerdere arresten (onder meer RvV 95.142, 98.002, 103.518, 106.806) geoordeeld dat een inreisverbod strijdig kan zijn met artikel 8 EVRM wanneer de duur en de gevolgen voor het gezinsleven niet proportioneel zijn.

Door geen enkele concrete afweging te maken over de duur van acht jaar in het licht van het gezinsleven en de integratie van verzoeker, schendt DVZ zowel artikel 74/11, § 1 Vreemdelingenwet als artikel 11 Terugkeerrichtlijn en artikel 8 EVRM.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in rechte één en ondeelbare beslissing vormen, leidt de onwettigheid van de duur en motivering van het inreisverbod tot de onwettigheid van de gehele beslissing.

In het licht van de partnerverklaringen is het bovendien duidelijk dat een inreisverbod van acht jaar het gezinsleven de facto vernietigt: de partner verklaart dat zij niet naar Afghanistan kan verhuizen, zodat het koppel gedurende acht jaar geen reële mogelijkheid heeft om hun gezinsleven uit te oefenen.

3. Derde middel: Schending van het begrip “openbare orde” in de zin van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG en de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet, en schending van de motiveringsplicht: geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aangetoond

12. DVZ rechtvaardigt zowel de beëindiging van het verblijf, het onthouden van een termijn voor vrijwillig vertrek als het opleggen van een inreisverbod van acht jaar door te stellen dat verzoeker een “manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde” vormt.

Deze kwalificatie is niet in overeenstemming met de restrictieve interpretatie van het begrip “openbare orde” zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In het arrest van Uw Raad van 6 september 2021 (nr. 260.227) oordeelde Uw Raad dat DVZ niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar een inreisverbod om een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen, maar moet aantonen dat de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Uw Raad stelde daar dat:

“de enkele verwijzing naar het bestaan van een inreisverbod niet volstaat om te besluiten dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving; de verwerende partij moet concreet aantonen dat het huidige gedrag van de verzoeker een dergelijke bedreiging oplevert.”

Uw Raad verwijst daarbij naar artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de zgn. Burgerschapsrichtlijn), waarvan de artikelen 43 en 45 Vreemdelingenwet de omzetting vormen in Belgisch recht.

Artikel 27, lid 1 en 2, van Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“1. Onverminderd hoofdstuk VI kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, op hun grondgebied beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De maatregelen die om redenen van openbare orde of openbare veiligheid worden genomen, moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van de betrokkene. Dat gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Strafrechtelijke veroordelingen op zich vormen geen reden om maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen.”

Uw Raad heeft in het arrest van 6 september 2021 benadrukt dat deze bepaling, hoewel zij formeel betrekking heeft op Unieburgers en hun familieleden, richtinggevend is voor de invulling van het begrip “openbare orde” in het algemeen, en dat ook in andere vreemdelingenrechtelijke contexten een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet worden aangetoond.

Uw Raad verwijst in dat arrest naar vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, onder meer:

- *HvJ 27 oktober 1977, Bouchereau, C-30/77, ECLI:EU:C:1977:172, waar het Hof oordeelde dat het begrip openbare orde “veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die elke wetsovertreding met zich brengt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”;*
- *HvJ 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, ECLI:EU:C:1999:6, waarin het Hof herhaalt dat strafrechtelijke veroordelingen op zich geen reden mogen zijn voor maatregelen om redenen van openbare orde, maar dat het gaat om de beoordeling van het huidige gedrag van de betrokkene;*
- *HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, ECLI:EU:C:2004:262, waar het Hof benadrukt dat maatregelen om redenen van openbare orde moeten berusten op een individuele beoordeling en in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel.*

Uw Raad heeft in het arrest van 6 september 2021 geoordeeld dat DVZ, door enkel te verwijzen naar het bestaan van een inreisverbod en oude feiten, had nagelaten te onderzoeken of de verzoeker wel degelijk onder één van de gronden van artikel 43 en 45 Vreemdelingenwet viel en dat DVZ niet had aangetoond dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In verzoekers zaak baseert DVZ zich volledig op de veroordeling van 29 juli 2021 en de intrekking van de subsidiaire bescherming om te besluiten dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt. Er wordt echter geen enkele analyse gemaakt van het gedrag van verzoeker sinds de veroordeling: DVZ onderzoekt niet of er recidive is, of verzoeker sindsdien nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, of hij zich heeft gere-integreerd via tewerkstelling en inburgering, of zijn huidige relatie en samenwoning stabiliserend werken. De positieve gedragsindicatoren (duur verblijf, inburgering, taallessen, tewerkstelling, gezinsleven) worden door DVZ erkend maar onmiddellijk terzijde geschoven als “normale attitude”, zonder te motiveren waarom zij niet volstaan om het gevaar te neutraliseren.

De hierboven aangehaalde rechtspraak maakt duidelijk dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet automatisch een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde bewijst. Artikel 27, lid 2, van Richtlijn 2004/38/EG stelt uitdrukkelijk dat “strafrechtelijke veroordelingen op zich geen reden vormen om maatregelen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen”. Het Hof van Justitie heeft dit bevestigd in onder meer Bouchereau en Calfa. DVZ moet aantonen dat het huidige gedrag van de betrokkene nog steeds een dergelijk gevaar vormt.

Door zich te beperken tot een herhaling van de feiten uit het vonnis en de intrekking van de beschermingsstatus, zonder actuele gedragsanalyse, schendt DVZ de motiveringsplicht en de restrictieve interpretatie van het begrip “openbare orde” zoals ontwikkeld in artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG, de

rechtspraak van het Hof van Justitie (o.m. Bouchereau, Calfa, Orfanopoulos) en het arrest van Uw Raad van 6 september 2021 (nr. 260.227).

4. Vierde middel: Schending van artikel 74/14, § 3, 3° Vreemdelingenwet: onthouden van een termijn voor vrijwillig vertrek zonder individuele proportionaliteitstoets

13. DVZ weigert verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op grond van artikel 74/14, § 3, 3° Vreemdelingenwet, omdat hij door zijn persoonlijk gedrag als een bedreiging voor de openbare orde wordt beschouwd. Deze bepaling laat toe om af te zien van een termijn voor vrijwillig vertrek wanneer de onderdaan van een derde land een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De toepassing van deze uitzondering vereist echter, net als bij het opleggen van een inreisverbod, een concrete en individuele proportionaliteitstoets.

In verzoekers zaak wordt geen enkel concreet element aangehaald waaruit blijkt dat het toekennen van een (zelfs korte) termijn voor vrijwillig vertrek het risico op openbare orde-schade zou vergroten.

DVZ onderzoekt niet of een beperkte termijn mogelijk is, noch wordt rekening gehouden met het lopende onderzoek naar de wettelijke samenwoning en de omzendbrief van 17 september 2013, die in beginsel een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering voorziet bij een verklaring van wettelijke samenwoning, behoudens uitzonderingen.

Door zonder individuele afweging en zonder concrete motivering te beslissen dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan, schendt DVZ artikel 74/14, § 3, 3° Vreemdelingenwet en de proportionaliteitsvereisten van artikel 8 EVRM."

3.2. Beoordeling

3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker voert niet aan dat de omzetting van deze artikelen niet correct of niet volledig zou zijn gebeurd, zodat hij niet rechtstreeks de schending van deze bepalingen uit een richtlijn kan opwerpen (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

3.2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 43 en 45 staan in de Vreemdelingenwet onder het "Hoofdstuk I. – Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg".

Zo luidt artikel 43 van de Vreemdelingenwet als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :
(...)"

Verzoeker verwijst naar zijn Belgische partner L.D. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was verzoeker niet wettelijk samenwonend en ook niet wettelijk gehuwd met mevrouw L.D., die de Belgische nationaliteit heeft. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was verzoeker dan ook geen familielid van een Belg in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 43 en 45 van de Vreemdelingenwet. De schending van deze bepalingen wordt niet dienstig aangevoerd.

3.2.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 23, § 2, 74/11, § 1, en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 21 van de Vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2. Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

De begrippen ‘openbare orde’ en ‘nationale veiligheid’ waarvan sprake in voormelde wetsbepalingen, werden nader toegelicht in de voorbereidende werken, waarbij werd benadrukt dat de begrippen “rechtstreeks uit de richtlijnen” werden gehaald. Het belang van de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt in deze benadrukt. Zo kan gelezen worden dat “Uit zijn rechtspraak blijkt dat “[...] de lidstaten weliswaar in wezen vrij blijven om de eisen van de openbare orde af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen [...]”. Maar “[...] in de context van de Unie, met name omdat zij een afwijking rechtvaardigen van een verplichting die bedoeld is om de eerbiediging van de grondrechten van derdelanders bij hun verwijdering uit de Unie te verzekeren (moeten deze eisen) restrictief worden opgevat, zodat de inhoud ervan niet eenzijdig door de onderscheiden lidstaten kan worden bepaald zonder controle door de instellingen van de Unie.” Het begrip openbare orde veronderstelt volgens de wetgever “hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (arrest Z. Zh., van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest H.T., van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest Byankov, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak)” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, pp.19-20).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier.

Hiervoor dienen alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking te worden genomen.

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt over het gezinsleven van verzoeker met mevrouw L.D. als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van deze beslissingen wordt rekening gehouden met uw gezins- en familielevens. Derhalve herhalen we dat u op 08/10/2025 een vragenlijst werd bezorgd in het kader van het hoorrecht, teneinde u de mogelijkheid te bieden al deze elementen aan te brengen. In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als ‘niet verwante’. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken.

Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: “Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaft. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5).” Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen.”

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling in de bestreden beslissing over zijn gezinsleven. Maar gelet op de gegevens die voorlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen kan de Raad deze motieven van de bestreden beslissing niet feitelijk onjuist dan wel kennelijk onredelijk achten.

Op theoretisch niveau kan verzoeker worden gevolgd dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Zowel de stabiele de facto partnerrelatie tussen samenwonende personen van eenzelfde geslacht als de relatie tussen personen van een verschillend geslacht in dezelfde situatie, valt onder het begrip ‘gezinsleven’ (EHRM 23 februari 2016, Pajić/Kroatië, § 64). De banden tussen de partners dienen voldoende hecht en effectief beleefd te zijn. Om te bepalen of een relatie een voldoende

standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Verzoeker wijst erop dat hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd met zijn partner eerst op 18 oktober 2025 en nadien opnieuw op 18 december 2025 bij de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2025 wordt verzoeker erop gewezen dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode wordt ontzegd, hij wordt verzocht om een vragenlijst in te vullen en de nodige documenten over te maken. Vraag 6 van deze vragenlijst luidde als volgt: *"Bent u getrouwd of heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole?)"*. Verzoeker vulde deze vragenlijst in op 20 oktober 2025 en voegt hierbij een *"Verklaring Wettelijke Samenwoning"* gedateerd op 18 oktober 2025, uit dit document blijkt de intentie van verzoeker en mevrouw D.L. om wettelijk samen te wonen. Naderhand en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd evenwel geen enkel stuk meer overgemaakt waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker en mevrouw D.L. ook daadwerkelijk zijn overgaan tot de wettelijke samenwoning. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing een relevant element zou hebben veronachtzaamd.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een beschikking van de vrederechter gedateerd op 1 december 2025 – tevens de dag waarop de bestreden beslissing werd genomen – waaruit blijkt dat de vrederechter mevrouw D.L. machtigt om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met verzoeker. Daarnaast voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift ook nog een *"certificat de mariage"* van 11 december 2025 en een *"ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning"*, gedateerd op 18 december 2025. Het bestuur had geen kennis van deze stukken op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht. Daarenboven dateert het *"certificat de mariage"* van 11 december 2025 en het *"ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning"* van 18 december 2025 en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Het kan de gemachtigde niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker benadrukt dat hij sinds 2016 in België verblijft, reeds acht jaar een koppel vormt met zijn partner en sinds drie jaar met haar samenwoont op hetzelfde adres, dit blijkt volgens hem uit het uittreksel uit het Rijksregister en het bewijs van gezinssamenstelling van 20 oktober 2025. Zoals hierboven reeds uiteengezet vulde verzoeker op 20 oktober 2025 de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken in, hij voegde hierbij een *"Uittreksel van het Rijksregister – Bevestiging van Woonst"* en *"Uittreksel van het Rijksregister – Bevestiging van gezinssamenstelling"*. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden kan uit deze documenten niet blijken hoe lang mevrouw L.D. reeds staat ingeschreven op hetzelfde adres als verzoeker. Verzoeker toont niet aan dat volgende beoordeling in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of niet strokend met de door hem voorgelegde stukken zou zijn: *"In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als 'niet verwante'. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken."*

Verzoeker betwist volgend motief uit de bestreden beslissing niet:

"Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer –

bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven."

Gelet op de specifieke omstandigheden die deze zaak kenmerken komt het de Raad niet kennelijk onredelijk dan wel feitelijk onjuist voor dat de gemachtigde vervolgens als volgt oordeelt: *"Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen."*

Verzoeker reikt geen concrete elementen aan die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen voorlagen en waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich uitsluitend baseert op de strafrechtelijke veroordeling en de rol van zijn partner als slachtoffer in het dossier zonder hierbij de huidige feitelijke situatie van de relatie te gaan onderzoeken. Verzoeker betoogt dat er niet werd nagegaan hoe de relatie vandaag functioneert, hoe lang het feitelijke samenwonen reeds duurt, of er wederzijdse affectieve of economische afhankelijkheid bestaat, noch welke concrete gevolgen een verwijdering voor de partner zou hebben.

Bij aangetekend schrijven van 8 oktober 2025 wordt verzoeker erop gewezen dat de mogelijkheid bestaat dat zijn recht op verblijf wordt beëindigd of ingetrokken en dat hem de toegang tot het Belgisch grondgebied en de Schengenruimte voor een bepaalde periode wordt onzegd, hij wordt verzocht om een vragenlijst in te vullen en de nodige documenten over te maken. Vraag 6 van deze vragenlijst luidde als volgt: *"Bent u getrouwd of heeft u een duurzame relatie in België? Zo ja, met wie (naam, adres, telefoonnr., huwelijksakte, verklaring van wettelijke samenwoning, attest gezinssamenstelling, woonstcontrole?)"*. Het stond verzoeker vrij om alle elementen die hij nuttig achtte ter beoordeling aan verweerder over te maken.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een beschikking van de vrederechter gedateerd op 1 december 2025 – tevens de dag van de bestreden beslissing – waaruit blijkt dat de vrederechter mevrouw D.L. machtigt om een verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen met verzoeker. Daarnaast voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift ook nog een *"certificat de mariage"* van 11 december 2025 en een *"ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning"*, gedateerd op 18 december 2025. Het bestuur had geen kennis van deze stukken op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis werden gebracht. Daarenboven dateert het *"certificat de mariage"* van 11 december 2025 en het *"ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning"* van 18 december 2025 en dus van na het nemen van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook is het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare

orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

In het arrest Emre (EHRM 22 mei 2008, Emre/Zwitserland, § 71; EHRM 11 juni 2013, nr. 52166/09, Hasanbasic/Zwitserland, § 54) vulde het Hof de gangbare criteria nog expliciet aan met twee aandachtspunten waarmee, in voorkomend geval, ook rekening moet worden gehouden bij de afweging.

Het gaat om:

- (11) de specifieke omstandigheden van de zaak;
- (12) het voorlopige of definitieve karakter van het inreisverbod.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998,

Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarkzi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011 Nunez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoeker wordt beëindigd op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van verzoeker voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat verweerder een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens is met de gemaakte belangenafweging.

Wat betreft de aard en de ernst van het strafbaar feit stelt verzoeker expliciet dat het duidelijk mag zijn dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld ernstig zijn. Verzoeker voert evenwel aan het EHRM in het arrest Boultif zich niet beperkte tot de ernst van het feit, maar ook het tijdsverloop heeft onderzocht sinds het misdrijf en het gedrag in die periode. Verzoeker betoogt dat in zijn zaak enkel de feiten uit het vonnis worden herhaald en de intrekking van zijn beschermingsstatus zonder enig onderzoek naar zijn gedrag sinds de veroordeling, zijn tewerkstelling, zijn inburgering en het ontbreken van recidive.

Het gegeven dat er geen sprake is van recidive betekent an sich niet dat de gemachtigde niet kon vaststellen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde als volgt gemotiveerd:

“Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: “Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie- activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5).” Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige

periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in- toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. Het CGVS stelde in haar beslissing dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De RVV heeft bovenstaande beslissing van het CGVS op 27/08/2025 in beroep bevestigd en stelde: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19)."

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten." (eigen onderlijning)

Daarnaast blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde ook rekening hield met de tewerkstelling van verzoeker, zijn inburgering en met de duur van zijn verblijf in België:

"In het kader van de vragenlijst heeft u verklaard dat u Nederlands kan spreken. DVZ merkt dienaangaande op dat u effectief bewijzen van Nederlandse lessen heeft voorgelegd. Daarnaast heeft u eveneens een attest van inburgering voorgelegd. Wat uw tewerkstelling betreft, heeft u volgende stukken voorgelegd: een arbeidsovereenkomst voor de periode 05/10/2020 tot en met 09/01/2021 en loonbrieven voor de maand mei 2025 en de maanden juli, augustus en september 2025. Uit deze stukken blijkt derhalve dat u reeds geruime tijd tewerkgesteld bent in België. DVZ wijst er echter op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België kan het slechts van een normale attitude getuigen dat u enige inspanningen tot tewerkstelling ondernomen heeft.

DVZ dient vast te stellen dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. U heeft geen andere elementen van integratie aangebracht dan het wettelijk verplichte inburgeringstraject en elementen van tewerkstelling. DVZ herhaalt dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België pogingen onderneemt met het oog op tewerkstelling. Bovendien blijkt uit uw neergelegde stukken dat u een contract van bepaalde duur had voor de periode oktober 2020 tot januari 2021 en blijkt uit de loonbrieven een datum van indiensttreding van uw contract op 01/04/2022. Daartegenover verblijft u al sinds januari 2016 in België en kende het CGVS u op 04/05/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toe. De door u aangebrachte elementen van tewerkstelling zijn op zichzelf onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bovendien wijst DVZ erop dat uw eventuele banden met de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan het feit dat u in België veroordeeld werd voor feiten van openbare orde. Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie- activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaft. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. Het CGVS stelde in haar beslissing dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De RVV heeft bovenstaande beslissing van het CGVS op 27/08/2025 in beroep bevestigd en stelde: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19)."

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen: het gebrek aan een diepgaande integratie, de veroordeling van 29/07/2021 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, nopen de DVZ tot de vaststelling dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. U heeft geen enkel element aangebracht dat het behoud van uw verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen. Derhalve wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 en wordt u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd."

Verzoeker stelt vast dat de integratie-elementen die hij heeft bijgebracht worden afgedaan als een normale attitude en niet als een aanwijzing van een diepgaande verankering of hechte sociale of culturele banden. Verzoeker betoogt dat een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod strijdig kunnen zijn met artikel 8 van het EVRM wanneer de specifieke omstandigheden niet concreet en individueel worden afgewogen.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de duur van het verblijf van verzoeker en met zijn integratie. Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor die door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zouden zijn veronachtzaamd.

Verzoeker benadrukt dat hij sinds 2016 in België verblijft en dus ongeveer zo'n negen jaar. Verzoeker betoogt dat de langere verblijfsduur in zijn voordeel weegt in de Boultif-balans, maar Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich tot de vaststelling dat dit 'loutere feit' onvoldoende is, zonder concreet te onderzoeken welke sociale, culturele en professionele banden verzoeker in die periode heeft opgebouwd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening hield met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren welke elementen met betrekking tot zijn sociale, culturele en professionele banden die hij heeft opgebouwd, door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing werden veronachtzaamd. Verzoeker brengt geen concrete elementen in tegen de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat het EHRM inzake het gezinsleven in de zaak Boultif een groot belang heeft gehecht aan het feit dat de echtgenote een Zwitserse is, nooit in Algerije heeft gewoond, de taal niet spreekt, er geen banden heeft en zij in die omstandigheden niet kan worden geacht haar man te volgen.

Verzoeker voert aan dat mevrouw L.D. Belgisch is, zij haar leven in België heeft opgebouwd, zij geen taal uit Afghanistan spreekt, zij daar geen banden heeft en zij verzoeker niet kan volgen naar Afghanistan. Verzoeker betoogt dat deze elementen niet worden onderzocht en er geen enkele analyse wordt gemaakt van de vraag of het voor het koppel "*practically possible*" is om hun gezinsleven buiten België uit te oefenen.

Thans wordt niet in vraag gesteld dat het voor mevrouw L.D. niet mogelijk is om verzoeker te volgen naar Afghanistan. Verzoeker verwijt verweerder een gebrekkig onderzoek, maar gaat eraan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van verzoeker in vraag heeft gesteld. Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet, komt deze beoordeling de Raad niet kennelijk onredelijk voor gelet op de gegevens die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. In die omstandigheden was verweerder niet gehouden tot een verder onderzoek.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven in België primeert op het belang om de samenleving te beschermen tegen een nieuwe ernstige schending van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.5. Na een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het inreisverbod betoogt verzoeker in zijn tweede middel dat verweerder zich in zijn zaak beperkt tot het herhalen van de strafrechtelijke veroordeling, de intrekking van de subsidiaire bescherming en de algemene kwalificatie dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verzoeker voert aan dat niet wordt uitgelegd waarom precies een duur van acht jaar noodzakelijk en proportioneel is en niet een kortere duur van bijvoorbeeld drie of vijf jaar zoals voorzien in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet als juridische grond voor de bestreden beslissing aangeduid.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd waarom verzoeker een inreisverbod met een duur van acht jaar wordt opgelegd:

"In toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt u een inreisverbod van 8 jaar opgelegd, gelet op het feit dat u een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Een inreisverbod van 8 jaar is evenredig, daar u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Dienaangaande herhalen we immers dat uit uw persoonlijk gedrag een voor de samenleving gevaarlijke ingesteldheid is gebleken.

In het kader van het hoorrecht heeft u verklaard dat u Nederlands spreekt. DVZ merkt dienaangaande op dat u effectief bewijzen van Nederlandse lessen heeft voorgelegd. Daarnaast heeft u eveneens een attest van inburgering voorgelegd. Wat uw tewerkstelling betreft, heeft u volgende stukken voorgelegd: een arbeidsovereenkomst voor de periode 05/10/2020 tot en met 09/01/2021 en loonbrieven voor de maand mei 2025 en de maanden juli, augustus en september 2025. Uit deze stukken blijkt derhalve dat u reeds geruime tijd tewerkgesteld bent in België. DVZ wijst er echter op dat het volgen van Nederlandse lessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Het loutere feit dat u aan deze verplichting voldoet door het volgen van taallessen en een attest van inburgering behaald heeft, kan dan ook bezwaarlijk een diepgaande verankering of verregaande inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving aantonen. Gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in

België kan het slechts van een normale attitude getuigen dat u enige inspanningen tot tewerkstelling ondernomen heeft.

DVZ dient vast te stellen dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. U heeft geen andere elementen van integratie aangebracht dan het wettelijk verplichte inburgeringstraject en elementen van tewerkstelling. DVZ herhaalt dat het slechts van een normale attitude getuigt dat u gedurende een verblijf van ruim 9 jaar in België pogingen onderneemt met het oog op tewerkstelling. Bovendien blijkt uit uw neergelegde stukken dat u een contract van bepaalde duur had voor de periode oktober 2020 tot januari 2021 en blijkt uit de loonbrieven een datum van indiensttreding van uw contract op 01/04/2022. Daartegenover verblijft u al sinds januari 2016 in België en kende het CGVS u op 04/05/2016 de subsidiaire beschermingsstatus toe. De door u aangebrachte elementen van tewerkstelling zijn op zichzelf onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht te motiveren.

In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen.

Bovendien wijst DVZ erop dat uw eventuele banden met de Belgische samenleving geen afbreuk doet aan het feit dat u in België veroordeeld werd voor feiten van openbare orde. Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Bovendien wijzen we erop dat bovenstaande feiten voor het CGVS voldoende ernstig waren om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15/12/1980. Het CGVS stelde in haar beslissing dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet. De RVV heeft bovenstaande beslissing van het CGVS op 27/08/2025 in beroep bevestigd en stelde: "Verzoekers handelingen, met name mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting met verzwarende omstandigheden, exploitatie van andermans ontucht of prostitutie met verzwarende omstandigheden en opzettelijke slagen met verzwarende omstandigheden, zijn geenszins te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire

beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming (arrest RVV d.d. 27/08/2025, p. 19).”

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen: het gebrek aan een diepgaande integratie, de veroordeling van 29/07/2021 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, nopen de DVZ tot de vaststelling dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

Gelet op deze ernstige dreiging die u vormt voor de openbare orde is het opleggen van een inreisverbod dan ook noodzakelijk voor het vrijwaren van de openbare orde. Het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar is proportioneel daar u door uw persoonlijk gedrag geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde. Er kan niet uitgesloten worden dat u dergelijke gedrag niet opnieuw zal vertonen.

Bij het opleggen van dit inreisverbod van 8 jaar wordt rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleden. In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als ‘niet verwante’. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken.

Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: “Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5).” Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleden mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

DVZ herhaalt bovendien dat u in het kader van het hoorrecht het niet aannemelijk heeft weten maken dat u voor de uitoefening van uw privéleven gebonden zou zijn aan België. U bracht immers bij de DVZ geen enkel formeel element aan waaruit blijkt dat er in uw hoofde sprake is van diepgaande banden met de Belgische samenleving. Het loutere feit dat u in België gewerkt heeft doet geen afbreuk aan de ernstige elementen van openbare orde waarvoor u veroordeeld werd. DVZ herhaalt bijgevolg dat nergens uit uw dossier kan blijken dat er in uw hoofde sprake is van verregaande pogingen tot integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving. In het kader van de evaluatie van het artikel 8 EVRM wijst DVZ er evenwel op dat het mogelijk is dat u doorheen uw regelmatig verblijf in België van 9 jaar vriendschappen heeft opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier heeft afgespeeld. Er moet echter gewezen worden op het feit dat u het geenszins aannemelijk heeft weten te maken dat u in de Belgische samenleving sociale bindingen

heeft opgebouwd, die dermate hecht zouden zijn dat zij deel uitmaken van uw sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijgevolg vormen deze beslissingen geen schending van artikel 8 EVRM.

Wat uw medische situatie betreft, herhalen we dat u verklaard heeft geen medische problemen te hebben. Het dossier bevat derhalve geen medische elementen waaruit zou kunnen blijken dat er een medisch beletsel is voor het nemen van deze beslissingen.

Derhalve vormen deze beslissingen geen schending van artikel 3 EVRM. Wat een terugkeer naar het land van herkomst betreft, herhalen we dat het CGVS van oordeel was dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15/12/1980 en dat u bij de DVZ geen elementen heeft aangebracht die nopen tot een wijziging van deze beoordeling van het CGVS. Derhalve maakt u een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

DVZ kan uit de bovenstaande elementen uit uw administratief dossier enkel concluderen dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Gelet op al deze elementen, het handhaven van de openbare orde, uw familiale en medische situatie en het feit dat u een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, teruggrijpings- of verwijderingsprocedure. Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de DVZ of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden hield de gemachtigde hierbij wel degelijk rekening met de duur van verzoekers verblijf in het Rijk, met zijn integratie en zijn gezinsleven.

De formele motiveringsplicht houdt enkel een positieve motiveringsplicht in, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Er moet dan ook louter worden weergegeven waarom voor een bepaalde termijn wordt gekozen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er niet voor werd gekozen om een inreisverbod met een kortere duur aan verzoeker op te leggen. De gemachtigde moet enkel motiveren waarom hij voor een bepaalde duur kiest, rekening houdend met de specifieke elementen van het geval, wat hij in deze zaak gedaan heeft.

Verzoeker betoogt dat een inreisverbod van acht jaar elke reële mogelijkheid om het gezinsleven met zijn Belgische partner in België uit te oefenen verhindert, zijn partner zou in de praktijk gedurende acht jaar naar Afghanistan moeten verhuizen om het gezinsleven voort te zetten wat onrealistisch is, of het gezinsleven moeten opgeven. Verzoeker betoogt dat de Raad in eerdere arresten oordeelde dat een inreisverbod strijdig kan zijn met artikel 8 van het EVRM wanneer de duur en de gevolgen voor het gezinsleven niet proportioneel zijn.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod met een duur van acht jaar rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker en dit als volgt:

"Bij het opleggen van dit inreisverbod van 8 jaar wordt rekening gehouden met de eventuele gevolgen voor uw gezins- en familieleven. In het kader van de vragenlijst heeft u bij de DVZ verklaard dat u een duurzame relatie heeft met een persoon met de Belgische nationaliteit en dat u al drie jaar zou samenwonen met deze persoon. Als bewijs hiervan heeft u een uittreksel van het rijksregister voorgelegd als bewijs van uw gezinssamenstelling. Uit dit attest kan enkel blijken dat u op heden samenwoont met een meerderjarige persoon die omschreven staat als 'niet verwante'. Uit dit attest kan derhalve geen effectief bewijs van een gezinsleven blijken.

Bovendien merkt DVZ op dat de persoon waarmee u op heden zou samenwonen, het slachtoffer was van de feiten waarvoor u bij vonnis van 29/07/2021 werd veroordeeld. Dienaangaande herhalen we dus dat uit dit vonnis blijkt hoe u deze kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt

heeft ten aanzien van het slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: "Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie-activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschafte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5)." Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven. Gezien bovenstaande historiek is het loutere feit dat deze persoon heden op hetzelfde adres als u ingeschreven staat, onvoldoende om van het bestaan van een gezinsleven te getuigen. U verklaarde dan wel al drie jaar met het slachtoffer samen te wonen, doch DVZ stelt vast dat u haar gedwongen heeft om religieus te huwen met u, dat u haar in de prostitutie heeft gedwongen en dat u haar slagen heeft toegebracht. De aanwezigheid van deze persoon kan dan ook bezwaarlijk dienstdoen als element om uw verblijfsrecht op heden niet te beëindigen.

Bovendien wijzen we erop dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezins-, en familieleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien het gevaar dat u vormt voor de openbare orde wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht. Gezien het actuele en ernstige gevaar dat van u uitgaat en uw voor de samenleving gevaarlijke criminele ingesteldheid, worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde."

Gelet op deze motieven kan verzoeker niet worden bijgetreden dat in de bestreden beslissing geen concrete afweging werd gemaakt over zijn gezinsleven. Verzoeker benadrukt dat door een inreisverbod van acht jaar zijn gezinsleven de facto wordt vernietigd, mevrouw L.D. kan niet verhuizen naar Afghanistan zodat zij gedurende acht jaar geen reële mogelijkheid hebben om hun gezinsleven uit te oefenen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing het beschermenswaardig karakter van het gezinsleven van verzoeker in vraag heeft gesteld. Gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet, komt deze beoordeling de Raad niet kennelijk onredelijk voor gelet op de gegevens die voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen. In die omstandigheden was verweerder niet gehouden tot een verder onderzoek.

Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in rechte een één en ondeelbare beslissing vormen zodat de onwettigheid van de duur en motivering van het inreisverbod tot de onwettigheid van de gehele beslissing moeten leiden.

Verzoeker licht niet toe op welke juridische grond hij meent dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod een één en ondeelbare beslissing zouden vormen.

Er is evenwel geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Evenwel wordt in deze zaak geen middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gegrond bevonden. Nu het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de thans bestreden beslissing, en dat gepaard gaat met het bestreden inreisverbod, niet wordt vernietigd, komt ook het bestreden inreisverbod op de enkele grond dat het een accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten niet te vervallen.

3.2.6. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de gemachtigde zich volledig baseert op de veroordeling van 29 juli 2021 en de intrekking van de subsidiaire bescherming om te besluiten dat verzoeker een actuele en ernstige bedreiging vormt. Verzoeker voert aan dat er geen enkele analyse wordt gemaakt van zijn gedrag sinds de veroordeling, er wordt niet onderzocht of er sprake is van recidive, of verzoeker sindsdien nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd of hij zich heeft gere-integreerd via tewerkstelling en inburgering, of zijn huidige relatie en samenwoning stabiliserend werken. Verzoeker werpt op dat de positieve gedragsindicatoren (duur van zijn verblijf, de inburgering, de taallessen, de tewerkstelling en het gezinsleven) door de Dienst Vreemdelingenzaken worden erkend maar onmiddellijk terzijde worden geschoven als 'normale attitude' zonder te motiveren waarom zij niet volstaan om het gevaar te neutraliseren. Verzoeker benadrukt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet automatisch een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde bewijst. Verzoeker betoogt dat verweerder moet aantonen dat zijn huidig gedrag nog steeds een dergelijk gevaar vormt. Verzoeker concludeert dat verweerder door zich te beperken tot een herhaling van de feiten uit het vonnis en de intrekking van de

beschermingsstatus zonder actuele gedragsanalyse, verweerder de motiveringsplicht en de restrictieve interpretatie van het begrip 'openbare orde' zoals ontwikkeld in de rechtspraak van het Hof van Justitie schendt.

Verweerder wordt bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen repliceert dat de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijk veroordeling van verzoeker.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing immers als volgt:

“Op 29/07/2021 werd u echter door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.”

Hierna volgt inderdaad een opsomming van de gebeurtenissen op grond waarvan verzoeker zijn subsidiaire beschermingsstatus heeft verloren. De bestreden beslissing dient evenwel in zijn geheel te worden gelezen.

De gemachtigde motiveert in de bestreden beslissing verder ook nog als volgt:

“Op 29/07/2021 werd u immers door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaren omwille van mensenhandel, exploitatie van ontucht of prostitutie, misbruik makend van de bijzonder kwetsbare positie van een persoon en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een kwetsbare persoon.

Uit dit vonnis blijkt hoe u een kwetsbare persoon heeft aangezet tot prostitutie en dat u eveneens geweld gebruikt heeft ten aanzien van dit slachtoffer. Zo toont het vonnis aan hoe zij herhaaldelijk het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. Over uw rol stelt het vonnis: “Beklaagde oefende derhalve een zeer strakke controle uit over de prostitutie- activiteiten van zijn partner die nochtans een beperking heeft en over wie een bewindvoerder is aangesteld; hij haalde voordeel uit haar prostitutie want hij genoot mee van de inkomsten uit haar prostitutie en hij bracht haar slagen toe. Uit het voorgaande vloeit voor dat de tenlastelegging A met de verzwarende omstandigheden zoals bepaald, bewezen is in hoofde van beklaagde. Hij oefende de volledige controle uit over de persoon van zijn partner die hij opving en huisvesting verschaftte. Op jonge leeftijd dwong hij haar tot het huwelijk, hetgeen een aspect vormt van mensenhandel met het oog op seksuele uitbuiting (vonnis d.d. 29/07/2021, p. 5).” Het vonnis toont aan dat uw partner – het slachtoffer – bij u verbleef, zich diende religieus te bekeren en religieus te huwen met u, anders diende zij de woning te verlaten. U wist hierbij dat zij geen andere optie had dan in een instelling te verblijven.

Bovenstaande feiten kunnen slechts aantonen dat u een manifest gebrek aan respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van andere personen. U heeft misbruik gemaakt van een kwetsbare persoon. Uw slachtoffer verbleef immers in een instelling die ze enkel in het weekend kon verlaten, kampte met een fysieke en mentale beperking en werd door een beschikking van de vrederechter onder bewind gesteld. U was zich hiervan bewust en heeft desondanks het slachtoffer tot een religieus huwelijk gedwongen, u heeft haar gedwongen zich religieus te bekeren en u heeft haar gedwongen tot prostitutie. Bovendien heeft u eveneens geweld gebruikt. Hieruit kan DVZ slechts opmaken dat u een manifest gevaar voor de openbare orde vormt. Bovendien betreft het geenszins eenmalige feiten. U heeft zich hieraan schuldig gemaakt gedurende de periode juli 2020 tot en met januari 2021. Dat u dergelijke feiten gedurende een langdurige periode heeft volgehouden, getuigt slechts van een volgehouden criminele ingesteldheid. Deze feiten werden pas gestopt op het ogenblik dat u onder aanhoudingsmandaat werd opgesloten in de gevangenis. DVZ merkt dan ook op dat uw gedrag getuigt van het feit dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt.

[...]

DVZ herhaalt dat u doelbewust misbruik heeft gemaakt van de kwetsbare situatie van uw slachtoffer. Het feit dat zij nergens terecht kon, heeft u er niet van weerhouden om haar in de prostitutie te dwingen. Uit het vonnis blijkt dat u hierbij ook opzettelijke slagen heeft toegebracht aan het slachtoffer en dat u financiële middelen heeft verworven aan de hand van deze prostitutie. Dergelijke feiten zijn dermate ernstig dat DVZ op heden kan besluiten dat het gevaar dat van u uitgaat niet enkel manifest en reëel is maar ook actueel. De beperkte elementen van integratie die u heeft aangebracht, zijn onvoldoende om het behoud van uw verblijfsrecht alsnog te motiveren en doet geenszins afbreuk aan bovenstaande feiten.

Op basis van het geheel van deze vaststellingen: het gebrek aan een diepgaande integratie, de veroordeling van 29/07/2021 en de beslissingen van het CGVS en de RVV, nopen de DVZ tot de vaststelling dat u een manifest, actueel en reëel gevaar voor de openbare orde vormt. U heeft geen enkel element aangebracht dat

het behoud van uw verblijfsrecht zou kunnen rechtvaardigen. Derhalve wordt op heden een einde gesteld aan uw verblijfsrecht in toepassing van artikel 21 van de wet van 15/12/1980 en wordt u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° en 13°, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.”

Het gegeven dat er geen sprake is van recidive betekent an sich niet dat de gemachtigde niet kon vaststellen dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving is.

In se kan verzoeker gevolgd worden dat uit het loutere gegeven dat iemand in het verleden een strafrechtelijke veroordeling opliep niet per se volgt dat iemand thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

Evenwel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing waarom de gemachtigde van oordeel is dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, zo onderstreept de gemachtigde de ernst van de feiten, verzoeker heeft doelbewust misbruik gemaakt van de kwetsbare situatie van zijn slachtoffer, zij kampt met een fysieke en mentale beperking en werd door de vrederechter onder voorlopig bewind geplaatst, hij wist dat zij nergens terecht kon en dit hield hem niet tegen om haar in de prostitutie te dwingen en opzettelijke slagen toe te brengen en financiële middelen te verwerven aan de hand van deze prostitutie. De gemachtigde benadrukt dat het niet om éénmalige feiten gaat en deze feiten pas werden gestopt toen verzoeker onder aanhoudingsmandaat in de gevangenis werd opgesloten. Deze feiten zijn zeer ernstig – wat verzoeker niet betwist -, het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om hieruit af te leiden dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker verwijst naar 's Raads arrest met nummer 260 227 van 6 september 2021, maar hij toont niet in concreto aan dat de feitelijke en juridische elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.2.7. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de minister of zijn gemachtigde de onderdaan van een derde land verplichten tot het vervullen van preventieve maatregelen.

(...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verzoeker stelt vast dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend op grond van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betoogt dat de toepassing van deze uitzondering echter een concrete en individuele proportionaliteitstoets vereist.

Verzoeker betoogt dat in zijn zaak geen enkel concreet element wordt aangehaald waaruit blijkt dat het toekennen van een zelfs korte termijn voor vrijwillig vertrek het risico voor de openbare orde zou vergroten. Verzoeker betoogt dat niet wordt onderzocht of een beperkte termijn mogelijk is.

De vraag rijst welk belang verzoeker heeft bij deze middelonderdelen. Overeenkomstig artikel 74/14, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt in principe voorzien in een termijn van dertig dagen, inmiddels is deze termijn reeds ruimschoots overschreden.

Bovendien weze het herhaald dat de formele motiveringsplicht enkel een positieve motiveringsplicht inhoudt, dit wil zeggen dat de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen moet weergeven die de genomen beslissing(en) rechtvaardigen. Er moet dan ook louter worden weergegeven waarom voor een bepaalde termijn wordt gekozen en er moet niet, op negatieve wijze, worden gemotiveerd waarom er niet voor werd gekozen om een ruimere termijn voor vrijwillig vertrek aan verzoeker toe te staan.

Verzoeker verwijt verweerder dat er geen rekening werd gehouden met het lopende onderzoek naar de wettelijke samenwoning en de omzendbrief van 17 september 2013, die in beginsel in een tijdelijke bescherming tegen gedwongen verwijdering voorziet.

Dienaangaande merkt de Raad op dat bepalingen van de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf niet impliceren dat de gemachtigde zich moet onthouden van het toepassen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet of dat hij de uitkomst van de huwelijksprocedure of de procedure voor wettelijke samenwoning moet afwachten alvorens een bevel om het grondgebied af te leveren, minstens toont verzoeker dit niet aan.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoeker er niet in geslaagd is om de vaststelling dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde omver te werpen.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 23, § 2, 74/11, § 1, en 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.9. Waar verzoeker nog de schending opwerpt van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet wordt gewezen op hetgeen hieronder onder punt 4 wordt uiteengezet. De vordering tot schorsing wordt als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Het is dan ook niet langer nodig om in te gaan op de aangevoerde schending van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU